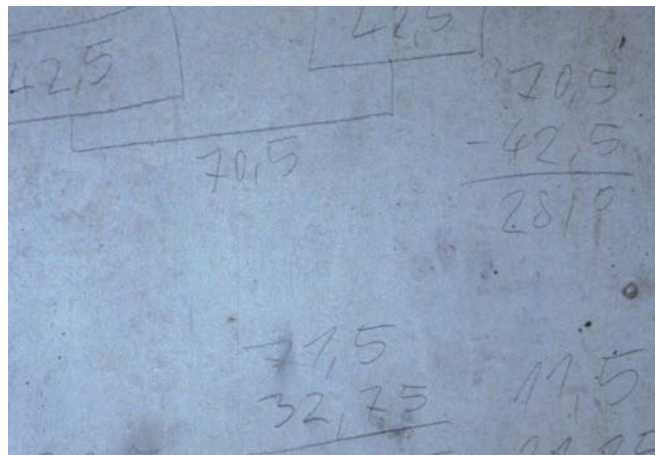

SAMETOVĚ HEDVÁBNÝ LESK MĚLY MÍT TY NAŠE BETONY

ANTONÍN NOVÁK

Nejprve jsme je propašovali do rozpočtu a pak objeli veškerou stávající brněnskou konkurenci. „Tyhle jsme nechali třikrát zbořit, než se to naučili, nakonec to dělali nějakí starší dědoušci, co to prostě ještě uměli“, říkali nám kolegové při prohlídce univerzitní knihovny.

Angažovali jsme statika k předepsání přesné receptury – když se použije menší zrnitost písku, líp se to vibruje a nevznikají tolik lunkry, jenomže zase se objevují po smrštění drobné trhliny. Takže směs musí být přesná a velmi pečlivě vibrovaná. Dlouho jsme rozkreslovali skladbu bednění s otvory po stahovacích tyčích a vyžadovali zcela hladké nové bednicí dílce. „Jak to nebude stoprocentní, budete to muset zbořit a dělat znovu“, děsili jsme poučení dodavatele. Na stopkách jsme byli ochotni měřit příjezd domíchávačů, abychom dosáhli stejnoměrné kvality betonové směsi. Bylo to všechno hodně napínavé.

První zdi se přeci jen nepovedly úplně, přebytek vody způsobil lunkry, a tak stavba hned začala horečně zkoumat, jak zatmélit povrch tak, aby vypadal, že vůbec zatmelený není, no a taky aby nemuseli nic bourat. Další zdi byly čím dál lepší, a nakonec nejpovedenější byly ty v šatnách, což bohužel není moc vidět, protože jsou v nich osazeny převlékačí skříňky. Taky se povedlo zamaskovat zatmelení natolik, že to vlastně není vůbec poznat, čímž se výsledný povrch betonu blíží dokonalosti. Sametově hedvábný. Byli jsme nadšeni. Chodili kolem a hladili si nábožně tu nádheru. Prohlíželi jsme si povrch

proti světlu a zkoumali druhy penetrace, aby byly neviditelné a tu krásu nám nezaslepily. I to jsme vyřešili. Naše štěstí bylo nepopsatelné. Prozíravě jsme nabádali stavbyvedoucího, aby zakázal všem malovat na betony. Vždyť jsou pohledový!

Pak jednoho dne stěhovali zedníci lešenářské trubky z jednoho konce baráku na druhý a otloukli všechny rohy našich hýčkaných pohledově betonových zdí. V náhlém hnutí myslí jsme se vydali hledat stavbyvedoucího, abychom ho na místě usmrtili. Naštěstí marně. Zkušeně si vzal volno, aby nás ochránil od nejhoršího. A koneckonců, nedělal s námi poprvé. Když jsme jakžtakž vychladli a všechny rohy našich pohledově betonových zdí byly řádně opatřeny ochrannými úhelníky z prken, zaměřili jsme svou pozornost na ochranu všech pohledových povrchů. „Na to nikdo nesmí nic kreslit, ani cokoliv opírat!“, křičeli jsme na management stavby pokaždé, když jsme našli jakoukoliv kresbu či poznámku na hladkém povrchu betonu. Jenomže marně. Ne že by se vedení stavby nesnažilo, ale lákavost panensky hladkého povrchu byla vždy větší. A tak jsme nacházeli tužkou nakreslené šipky od elektrikářů, kóty výškových úrovní od sádkartonařů, autička od motoristicky laděných zedníků a dokonce kreslené vtipy od výtvarně nadaných kameníků. Pochopili jsme, že jsme nechtěně vytvořili galerii pro svobodné výtvarné intervence všech na stavbě zúčastněných. Začali jsme tedy s jistým potěšením všechny anonymní tužkové výtvary dokumentovat a přestali jsme s tím, až se na stavbu během víkendu nikým nepozván dostavil člověk se sprejem v ruce a onu subtilní interakci narušil několika přesně mířenými širokými tehy přes betonové i zděné konstrukce.